

יציאה

אני יוצא מעירי, ממולדתי העתיקה,
מנער ממצוקות החיים ומדויהם,
מתחת ללבושי נשאתי את סודי,
וטמנתיו אצל השער, והשמים וכל צבאם יעטרוני.
מעירי חמקתי בלילה
לא אכטח בשום מורה־דרך
אפלו יתעתעו המדבר וגבעות החול המערפלות
את עיני.
כיתום אני יוצא
לא אבחר בשום בן-לויה
שיגאל את נפשי, כל מעיני – לדכא את הנשמה הסוררת,
אינני משאיר במטתי שום חבר להתעות את רודפי,
כי איש אינו דולק אחרי מלבד עברי,
אלו הבטתי לאחור, הייתי נהפך לאבן,
לאבן הייתי נהפך, או לגלי-אבנים,
רגלי־מצפוני שוקעות אפוא בחול,
ואינן הולכות בעקבותי לגולה, אני משביע אתכן בגיהנום.
הכבו, הכבו מאורי השמים
שלא יראה הצער
את לבושי השחור,
ואתה, מדבר, הכבד את לבך הנסתר,
לו ישכיחני מסעי המפרך
את הסבל שהשלכתי כבר מאחרי גוי,
עד שגופי הרוה יהיה זך ובהיר,
כי יסורי מסעי הם ישועתי
ומותי במדבר – לדתי מחדש שתנון,
אם אמות – אחיה כאות נפשי בעיר הקדושה מדינה,
העיר הנוגהת, בה שוכן האור לנצח,
והשמש לא תשקע בה לעד,
הו מדינה הקדושה שלי
עיר־החזון השותה אורה,

עִיר־הַחֹזֶן תִּמְגִּיחַהּ אֹרֶה
הֵאִין אֶת מְקַסֵּם שׁוֹא שֶׁל חוֹלֵם בְּהַקִּיץ,
אוֹ אוֹלֵי מְצִיאוֹת?
אוֹ אוֹלֵי מְצִיאוֹת?

גליון 144-145, ינואר-פברואר 1992

מערבית: שמואל רגולנט